

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. O.**
st. přísl. M. r.
t.č. pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2024, č. j. OAM-798/ZA-ZA11-ZA03-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2024, č. j. OAM-798/ZA-ZA11-ZA03-2024 („napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 27. 11. 2024. Napadeným rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí žalobou.
2. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 6. 2024. Při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Moldavské republiky a Ruské federace. Je ukrajinské národnosti. Nemá žádné politické přesvědčení. Je rozvedený a má v Moldavsku syna, který je občanem X, spolu se svou matkou. Žalobce ve vlasti bydlel naposledy v X, v X - okresu ve vesnici X. Bydlel tam se svou matkou v rodinném domě, měl tam i trvalý pobyt. Do České republiky přicestoval autobusem dne 28. 8. 2022. Důvodem pro podání žádosti je politická situace v jeho vlasti a válka. V minulosti sloužil v ruské armádě a obává se, že by ho mohli ke službě opět povolát.
3. V rámci pohovoru k žádosti žalobce mimo jiné uvedl, že impulsem k odchodu z Moldavska byl začátek války. Žalobce nechtěl bojovat s bratrským národem, s Ukrajinci. Mezi lety 2003–2008 sloužil v podněsterské armádě a mezi lety 2013–2017 sloužil v ruské armádě. Na dotaz, zda má informace o tom, že by byli vojáci z Podněstří povoláváni do válečného konfliktu na Ukrajině, žalobce uvedl, že taková informace není veřejně přístupná, stát to nezveřejňuje. Žalobce má známého, který bojuje v ruské armádě, ale má také známé, kteří bojují za ukrajinskou armádu.
4. Žalobci v roce 2018 přišlo předvolání z podněsterské armády, aby se dostavil na výcvik. Toto předvolání žalobce nepřevzal. V roce 2023, to už byl v České republice, ho doma hledala ruská armáda. Z toho má žalobce největší obavu. Žalobce později doložil fotografie své vojenské knížky. Na dotaz, zda zvážil možnost přestěhovat se na jiné místo v Moldavsku uvedl, že tam nikoho nemá, neumí ani moldavský jazyk. Žalobce uvedl, že mezi Moldavskem a Podněstřím je možné volně se pohybovat. V Moldavsku se nepotýkal s žádnými problémy, neměl problémy s moldavskou policií, nebo státními orgány. K podkladům rozhodnutí uvedl, že osoby, které odjedou do Evropy, po návratu kontaktuje FSB (Federální bezpečnostní služba). Žalobce neví, jestli ho kontaktují také, ale je to možné. Je bývalý voják, který sloužil a následně odcestoval.
5. Žalovaný do správního spisu založil následující zprávy o zemi původu žalobce: Informace OAMP, Moldavsko, *Situace v Podněstří* ze dne 5. 3. 2024; Informace OAMP, Moldavsko, *Situace obyvatel Podněstří v Moldavsku* ze dne 16. 11. 2023; Informace OAMP, Moldavsko, *Základní přehled o zemi* ze dne 8. 10. 2024.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že by mu hrozila odůvodněná obava z pronásledování z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce neměl problémy s moldavskou policií nebo se státními orgány. Jediným důvodem jeho žádosti byla obava z odvodu do války. Žalovaný neshledal ani jiné důvody pro udělení azylu žalobci, zabýval se proto tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany žalobci.
7. Dle žalovaného obavy žalobce z odvodu do armády a následného přemístění do války na Ukrajině nejsou reálné. Z informací o zemi původu plyne, že by se případná branná povinnost týkala pouze osob s ruským občanstvím a s trvalým bydlištěm na území Ruské federace. Nejsou známy žádné informace o tom, že by byli povoláváni branci z Podněstří,

nebo že by byly podněsterské jednotky nasazovány v bojích na Ukrajině. Žalobce neprokázal, že by byl státním příslušníkem Ruské federace a současně nesdělil, že by měl trvalé bydliště v Ruské federaci. Nepředložil ani žádné dokumenty svědčící o tom, že by byl do podněsterské či ruské armády předvolán, nebo že by byl na území Moldavské republiky hledán. Doložil pouze ruskou vojenskou knížku, která osvědčuje, že žalobce sloužil od roku 2013 v ruské armádě a službu ukončil v roce 2017. Proto dle žalovaného nejsou obavy žalobce relevantním způsobem podloženy. Žalovaný riziko vážné újmy v případě návratu žalobce do vlasti neshledal.

8. Pokud se žalobce obává návratu do Podněstří, může se podle žalovaného přesídlit na území, které je plně pod kontrolou moldavských státních orgánů. Žalobce má moldavský cestovní doklad, nikdy neměl potíže s jeho vyřízením, ani s moldavskou policií nebo s moldavskými státními orgány. Obyvatelé Podněstří mají na území, které je pod státní kontrolou, stejná práva jako ostatní obyvatelé země. Mají totožný přístup ke službám jako je např. bydlení či pracovní trh. I žalobce potvrdil, že pohyb osob do Moldavska probíhá bez omezení.

II. Žaloba

9. Žalobce má za to, že mu při návratu do vlasti hrozí vážná újma, proto by mu měla být udělena mezinárodní ochrana. Důvody svého přesvědčení uvedl v pohovoru dostatečně jasně a konkrétně, správní orgán je však nepovažoval za zásadní. Správní orgán netvrdil, že by výpověď žalobce považoval za nevěrohodnou, měl proto všechny okolnosti vzít v úvahu.
10. Žalobce v minulosti několik let sloužil v ruské armádě, a proto existuje dostatečná pravděpodobnost toho, že bude znovu povolán. Sám ví o některých známých, kterým se to stalo. Nejedná se o výjimečnou událost.
11. Podle žalovaného by se branná povinnost týkala pouze osob s ruským občanstvím. Žalobce uvedl, že má ruské občanství, svůj pas však nechal v zemi původu. Z informací o Podněstří plyne, že velké množství obyvatel této oblasti má dvojí občanství. Nejedná se o nepředstavitelnou skutečnost, naopak je to běžné, neboť Rusko nabízelo občanství zcela „zdarma“. V Moldavsku je navíc dlouhodobě vyhlášen stav nouze, který byl naposledy prodloužen 16. 12. 2024 na 60 dnů. Tyto skutečnosti žalobce podložil odkazy na mezinárodní informační zdroje.
12. Napadené rozhodnutí dle žalobce není dostatečně odůvodněné, ve svém odůvodnění žalovaný neuvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a při výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč některá tvrzení žalobce nepovažoval za důležitá. Přestože žádost žalobce nebyla zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, v rozhodnutí absentuje hlubší zhodnocení situace v Podněstří a rozhodnutí nebere v úvahu tvrzení žalobce. Rozhodnutí naopak pouze stručně jednotlivá tvrzení odmítá, beze snahy nalézt ucelené informace o dění v zemi původu.
13. Žalovaný dle žalobce nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný okolnostem případu. Postupoval tak v rozporu s § 3 správního řádu. Dostatečně se nezabýval možností nasazení žalobce do války na Ukrajině. Dle žalobce rozhodnutí správního orgánu nevyplývá ze shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí. Chybí zde vazby mezi rozhodnutím a podklady pro rozhodnutí.
14. Jen těžko lze hovořit o individualizaci správního rozhodnutí, pokud správní orgán veškeré uvedené skutečnosti shrne do jedné věty, případně slovního spojení „snaha o legalizaci pobytu“. Pokud by žalovaný neuvěřil výpovědi žalobce, má možnost vést řízení tak, aby

jednotlivé pochybnosti rozkryl. Správní orgán neoznačil výpověď za nedůvěryhodnou, pouze ji bagatelizuje a uvádí, že za ní je snaha o legalizaci pobytu. Žalobce pociťoval své obavy natolik silně, že se rozhodl opustit zemi svého původu, před tímto rozhodnutím však již pociťoval konkrétní následky pronásledování.

15. Žalobce v žalobě také citoval pasáž rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2024, č. j. 21 Az 39/2023-23. Pokud by se žalobce musel účastnit mezinárodního ozbrojeného konfliktu, vztahoval by se na něj § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Na rozdíl od žalobce v uvedeném judikátu ovšem předložil dostatečně konkrétní podklady pro svou obavu. Dlouhodobě působil v ruské armádě a má ruskou vojenskou knížku. Nejde o ničím nepodloženou spekulaci, ale o reálnou hrozbu.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Žalobní body jsou obecné, není konkretizováno, v čem žalobce spatřuje porušení zákona. Žalovaný zrekapituloval pravidla správního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uvedl, že je posuzování žádosti žalobce omezen sdělením žadatele o azyl. Zrekapituloval závěry napadeného rozhodnutí a odkázal na správní spis.
17. Žalobce dle žalovaného neprokázal, že by měl ruské občanství. Neprokázal, že by byl předvolán k podněsterské nebo ruské armádě. Žalovaný akcentoval možnost vnitřního přesídlení žalobce. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, tzv. procedurální směrnice]. O žalobě soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 s. ř. s.).
19. Žaloba není důvodná.
20. Předně je nutno uvést, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak žalobce namítá. Nepřezkoumatelnost je závažnou vadou rozhodnutí, ke které je v rámci soudního přezkumu přihlíženo i z úřední povinnosti. V souladu s ustálenou judikaturou lze rozhodnutí správního orgánu považovat za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je vnitřně rozporuplné či nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflktují námítky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44). Z napadeného rozhodnutí je zřetelné, jak žalovaný hodnotil skutečnosti tvrzené žalobcem ve správním řízení a proč žádost o mezinárodní ochranu vyhodnotil jako nedůvodnou. Žalobce ostatně ani neuvedl jaká konkrétní tvrzení žalobce měla být žalovaným opomenuta.
21. Soud má dále za to, že žalovaný shromáždil dostatečně aktuální a relevantní informace o Podněstří a o Moldavsku a že z těchto informací v napadeném rozhodnutí vycházel. Není pravda, že by chyběla vazba mezi shromážděnými podklady a napadeným rozhodnutím. Žalovaný své dílčí závěry v napadeném rozhodnutí podložil odkazy na zprávy o zemi původu žalobce. Pokud jde o obavu žalobce z povolání do ruské armády, vycházel žalovaný

ze zprávy OAMP, Moldavsko, *Situace v Podněstří* ze dne 5. 3. 2024. Žalobce v žalobě ani nespécifikoval, jaké konkrétní závěry žalovaného dle něj nejsou informacemi o zemi původu podloženy.

Státní příslušnost žalobce

22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal za prokázanou skutečnost, že žalobce má vedle moldavského i ruské státní občanství. Z toho žalovaný odvozoval absenci rizika povolání žalobce do ruské armády.
23. Pokud jde o rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, obecně platí, že není povinností žadatele, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí; je naopak povinností žalovaného, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Zároveň ale platí, že „*stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby*“ (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58).
24. To koresponduje s čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany („kvalifikační směrnice“). Podle tohoto ustanovení nevyžadují tvrzení žadatele důkazy tehdy, pokud *žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí*.
25. Žalobce při pohovoru tvrdil, že má ruské občanství. Také uvedl, že má doma ruský cestovní doklad i občanský průkaz a ruskou vojenskou knížku. Závěrem pohovoru žalobce uvedl, že může doložit ruské doklady a potvrzení o vojenské službě. Žalobce následně doložil fotografie stránek ruské vojenské knížky a žalovaný vzal za prokázané, že žalobce sloužil v ruské armádě.
26. Žalovaný nevyhodnotil tvrzení žalobce celkově jako nevěrohodná. Neuvěřil pouze tomu, že žalobce má ruské státní občanství. Žalobce totiž při pohovoru uvedl, že ruské doklady má doma a může jejich kopie doložit. Doklady prokazující jeho státní příslušnost však nedoložil.
27. Dle soudu žalovaný správně vycházel z toho, že žalobce má pouze moldavské státní občanství. Žalobce totiž ruskou státní příslušnost nedoložil, přestože to dle svých tvrzení učinit mohl. Skutečnost, že je v Podněstří běžné mít dvojí občanství, na tomto závěru ve vztahu k individuálně posuzovanému případu žalobce nic nemění. Relevantní není ani skutečnost, že je v Moldavsku dlouhodobě vyhlášen stav nouze. Soud proto ani neprováděl dokazování žalobcem odkazovanými podklady, které mají svědčit o tom, že v Podněstří má většina lidí dvojí občanství, a že je v Moldavsku dlouhodobě vyhlášen stav nouze. Uvedené skutečnosti nejsou ve vztahu k obavám žalobce z odvodu do armády Ruské federace relevantní.

Důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu

28. Dle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec *a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
29. Doplnková ochrana dle § 14a zákona o azylu se udělí žadateli, kterému hrozí reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Za reálné nebezpečí lze považovat takovou situaci, kdy *„ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“* Naopak nepostačuje pouhá možnost takového nebezpečí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
30. Pokud jde o udělení azylu, žalobce ve správním řízení netvrdil, že by byl v zemi původu pronásledován, ani se neobával toho, že by mohl být v zemi původu pronásledován v budoucnu. Žaloba je v tomto ohledu nepřiléhavá, pokud na str. 3 uvádí, že *„žalobce počítal své obavy natolik silně, že se rozhodl opustit zemi svého původu, před tímto rozhodnutím však již počítal zcela konkrétní následky pronásledování.“* Žalobce totiž ve správním řízení uvedl, že ve vlasti neměl žádné potíže, neměl problémy s moldavskou policií nebo státními orgány. Důvodem odchodu žalobce z vlasti sice byla válka. Žalobce však netvrdil, že by v Podněstří počítal jakékoliv obtíže, natož takové, které by odpovídaly definici pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu. Když byl žalobce správním orgánem konfrontován s tím, že se správnímu orgánu jeví, že do České republiky nevycestoval s účelem žádosti o azyl, žalobce odpověděl: *„to jsem opravdu v plánu neměl“*. Uvedl, že o tom ani nepřemýšlel, napadlo ho to až později, když mu to poradili známí.
31. Co se týká pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, žalobce pouze uváděl, že se obává odvodu do ruské armády, nechce totiž bojovat proti bratrskému národu, proti Ukrajincům. Žalobce je státním příslušníkem Moldavské republiky, který se hlásí k ukrajinské národnosti. Hrozbu pronásledování ze strany podněsterských státních orgánů či hrozbu vážné újmy ze strany jiných subjektů z důvodu, že by se žalobce odmítl připojit k ruské armádě, ze shromážděných podkladů dovozovat nelze. Ani sám žalobce o takových následcích ve správním řízení nehovořil.
32. Pokud jde o samotnou otázku důvodnosti obav žalobce, ob stojí závěr žalovaného o tom, že případná branná povinnost do ruské armády by se týkala pouze osob s ruským občanstvím a s bydlištěm na území Ruské federace. To plyne z informace OAMP, Moldavsko, *Situace v Podněstří* ze dne 5. 3. 2024, která je součástí správního spisu. Současně nejsou známy informace o tom, že by byli povoláváni branci z Podněstří, nebo že by podněsterské jednotky byly nasazovány v bojích na Ukrajině.
33. Žalobce v rámci pohovoru uvedl, že má jednoho známého, který bojuje v ruské armádě. Uvedené tvrzení žalobce dále nerozvedl, nespecifikoval tedy, zda jeho známý bojuje v ruské armádě dobrovolně či jaké byly okolnosti jeho nástupu do ruské armády. Ve správním řízení bylo prokázáno, že sám žalobce od roku 2013 do roku 2017 sloužil v ruské armádě. Není proto nikterak překvapivé, že má v ruské armádě známé. Nevypovídá to však o povinném charakteru odvodu osob v postavení obdobném postavení žalobce do ruské armády. Žalobce

ve správním řízení nesdělil žádné detailnější informace o případném nedobrovolném verbování do ruské armády v Podněstří.

34. K odkazu žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2024, č. j. 21 Az 39/2023-23, je nutno konstatovat, že ani žalobce ve správním řízení neprezentoval dostatečně konkrétní podklady pro svoji obavu z odvodu do války. Blíže nerozvedené tvrzení o tom, že žalobce zná člověka, který slouží v ruské armádě, takovým podkladem pro obavu žalobce není. Žalobce neuvedl, zda se jednalo o ruského či moldavského státního občana, neuvedl, zda tato osoba slouží v ruské armádě dobrovolně či nikoli, netvrdil ani, že by tato osoba byla nasazena do bojů na Ukrajině. Pokud žalobce teprve v žalobě uvedl, že ví o několika známých, kteří byli znovu povoláni, toto obecné tvrzení jakkoli nekonkretizoval a nelze z něj proto bez dalšího vycházet.
35. Žalobce uvedl, že ho v roce 2023 u něj doma hledala ruská armáda. Ani toto tvrzení dle soudu nesvědčí o důvodnosti žádosti žalobce. Žalobce ohledně návštěvy neposkytl žádné další informace. Není tak zřejmé, proč tento pokus o kontaktování žalobce proběhl a nelze z něj s ohledem na informace o zemi původu automaticky dovozovat, že žalobci hrozí povinný odvod do války, mohlo se např. jednat o nabídku dobrovolného vstupu do armády.
36. Je pravda, že žalovaný neshledal výpověď žalobce nevěrohodnou. To však neznamená, že by žádost žalobce musela být vyhodnocena jako důvodná. Žalovaný se obavami žalobce zabýval a v kontextu skutečností plynoucích ze zpráv o zemi původu nedospěl k závěru, že by v případě žalobce byly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. A soud tomuto závěru přisvědčil. S ohledem na skutečnosti zjištěné ze zpráv o zemi původu nejsou obavy žalobce opodstatněné.
37. Samotný argument žalovaného o snaze žalobce legalizovat si pobyt na území České republiky není důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Tento nepřiléhavý argument soudy žalovanému opakovaně vytýkají. Žadatel se v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu nechce do domovské země vrátit a chce si zajistit legální pobyt jinde. To však nevylučuje případnou důvodnost jeho obav. Na tomto argumentu však napadené rozhodnutí nestojí, obsahuje jiné dostatečné důvody, pro které nebylo žádosti žalobce vyhověno.
38. V souladu s napadeným rozhodnutím je namístě na závěr podotknout, že žalobce je moldavským státním občanem a je držitelem moldavského cestovního dokladu. Může se proto libovolně přestěhovat na území, které je plně pod kontrolou moldavských státních orgánů. V Moldavsku mají obyvatelé Podněstří stejná práva jako ostatní obyvatelé země.

V. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýkal. Soud neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 7. srpna 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně